

## HOUTMETERIJ MET LOOPENDE VOETEN IN NEDERLAND.

(Naar aanleiding van het verschijnen van een  
„Tabellarisch Vademecum voor den Houthandel”)

door  
A. TE WECHEL.

Het is nu 119 jaren geleden dat het metrieke stelsel in ons land definitief bij de wet werd voorgeschreven, nadat het reeds bij een wet in 1798 was aangekondigd en nadat het reeds in 1795 in Frankrijk was ingevoerd.

Dat weet iedereen.

Maar, lezer, wist U ook, dat de standaard bestaat „uit „165 kubieke Engelsche voeten van elk 144 eenheden van „1 Engelschen voet lang, 1 Engelschen duim (inch) breed „en 1 inch dik, alzoo 23760 eenheden of wel loopende Engelsche voeten terwijl de standaard 25588 loopende Amsterdamse voeten telt.

„Daar deze 23760 loopende Engelsche voeten een standaard „vormen in de waarde van een loopenden Engelschen voet „ $\frac{1}{23760}$  of wel 0.0000420875 standaard en is 1 Amsterdamse voet  $\frac{1}{25588}$  of 0.0000390808 standaard.”

Oef! Nulkommanulnuldrienegennulacht nulacht standaard!!

Wist U ook, lezer, dat de houthandel te maken heeft met „lopende voeten” van de meest verschillende nationaliteiten. Het lijkt op den slag bij Waterloo: Engelsche, Amsterdamse, Groningsche, Friesche, Rijnlandsche, Zweedsche, Parijsche, Antwerpsche, Hamburgsche, Oostenrijksche en Zwitsersche loopende en niet loopende voeten! En dan nog de duimen van deze nationaliteiten! Alles in duizenden en tienduizenden van een millimeter nauwkeurig! Het sympathiekste zijn ontegenzeggelijk de Zwitsersche loopende voeten en duimen die respectievelijk 30.0000 cm en 30.0000 mm zijn. Hoe onsympathiek doen daartegenover de Amsterdamsche voeten en duimen aan, die resp. 28.3133 cm en 25.7394 mm zijn, waartegenover dan weer de metrische voet staat met de prettige maat van 33.3333 cm. Zonder eenige moeite te onthouden! En net zooveel drieën er aan toe te voegen als men zelf wil!

Dit alles en nog veel, veel meer, vindt U in het, bij de uitgeverfirma Kluwer te Deventer, zoo juist verschenen Tabellarisch Vademecum voor den houthandel, door A. C. de la Rive Box.

Als ik het nog niet geweten had zou het mij nu volkomen duidelijk zijn, dat de houthandel een zoo moeilijk vak is, dat het slechts door weinigen geleerd kan worden. Het moet echter ook zijn genoegelijke zijde hebben. Wie zit er niet te gnuiven als hij deze voorhistorische houtmeterij onder de oogen krijgt en wie denkt daarbij niet aan den toren van Babel? En dat alles ten gerieve van de Engelschen, die wij wederom zoo graag navolgen met onze Friesche, Groningsche, Amsterdamsche en andere voeten!

En moet het de Amsterdammers niet met rechtmatigen trots vervullen, dat hun handige en zuinige voorvaderen het klaar gespeeld hebben een voet uit elf duimen op te bouwen, terwijl men overal elders daarvoor twaalf duimen noodig had. Wel hadden de Zweden aan 10 duimen per voet genoeg, maar wat voor goeds was er in den ouden tijd van de Noormannen te wachten? Hoe groot de teleurstelling geweest is toen eeuwen later ook de Zwitsers uit tien duimen een geheel voet wisten te fabricceeren vermeldt de historie niet.

Over internationale toenadering gesproken! In den houthandel viert, als nergens, het nationale hoogtij. Nationaal dan, binnen de grenzen van Amsterdam of binnen de grenzen van de een of andere provincie.

Indie is een gezegend land, daar meten we het hout tenminste in centimeters. Ook de houthandel in Nederland kan van Indië nog veel leeren. Nederland is een van de grootste afnemers van vurenhout, maar waar blijft de houthandel die eischt, dat het hout voor Nederland in de officieele Nederlandsche maat, in het metrieke maatstelsel, geleverd en verhandeld wordt, zoodat die handel mogelijk wordt zonder een Vademecum van, *alleen voor vurenhout*, 128 tabellen?

Dit alles doet aan de verdienste van hooger bedoeld Vademecum niets af.

De schrijver daarvan zegt in het voorbericht, dat hij over een rekenmachine kon beschikken. Ik hoop voor hem, dat het een electriche geweest is, of dat hij hulpkrachten heeft kunnen requireeren aan den zwengel van een niet-electrische machine. Er moesten zoo ongeveer 15000 sommetjes worden uitgerekend, terwijl voor ieder sommetje eenige malen gedraaid moet worden. Men stelle zich dezen geweldigen mechanischen arbeid voor! En dit alles, zonder gebruik te maken van de voeten, terwijl het toch om de voeten te doen is. Immers berekent de schrijver in 110 tabellen de prijzen van het gezaagde vurenhout per 100 Amsterdamsche voeten indien de prijs per standaard gegeven is, varieerende tusschen f 50.— en f 169.—. De eerste tabel is voor het kleinste hout  $\frac{1}{2}'' \times 2''$  (daktengels) terwijl de zwaarste maten,  $4'' \times 12''$  in tabel 103 verwerkt zijn. Deze nieuwe tabellen zijn noodig geworden nu de standaardprijzen beneden de f 100.— gedaald zijn. Het is nu voor den houthandel mogelijk voor alle

250 maten, die bij het gezaagde vuren- en grenenhout kunnen voorkomen de prijzen per voet te vinden, ook als de prijs per standaard minder dan f 100.— bedraagt.

Het komt mij voor, dat de schrijver met de uitgave van dit Vademecum den houthandel een grooten dienst bewijst, wellicht echter ten nadeele van de leveranciers van rekenmachines. Door het gebruik van deze tabellen op de houthandelskantoren wordt ontegenzeggelijk veel slijtage aan rekenmachines voorkomen.

Hoe prettig en genoegelijk zou het echter zijn, als er eens geen samensteller van zulke tabellen noodig was en men op de houthandelskantoren geen 110 tabellen behoefde te raadplegen vóór men zijn hout verkoopen kan.

Zou niet.....?

---

## UIT DE DAGBLADEN.

---

Algemeen Handelsblad, 20 November 1933.

### DE INSTANDHOUDING VAN „DE HOOGHE VELLUWE”.

---

Verschenen is de Memorie van Antwoord aan de Tweede Kamer betreffende de begroting van Financiën voor 1936. Wij ontleenen hieraan het volgende:

Inzake de instandhouding van het landgoed „De Hooge Veluwe” moeten twee quaesties worden onderscheiden. De regeering betwist geenszins, dat zij ter zake van het beheer der z.g. N.U.M.-gelden verantwoording schuldig is aan de Staten-Generaal. Deze verantwoordelijkheid is, dat de bedoelde gelden thans nog geen rijks gelden zijn en dat voor het verstrekken van leeningen daaruit geen preventieve machtiging van de Staten-Generaal wordt vereischt. Uit een en ander volgt mede, dat de Staten-Generaal de regeering ter verantwoording zullen kunnen roepen over de daden van beheer van den liquidateur. Deze verantwoordelijkheid der regeering is de waarborg voor een doelmatig beheer der meerbedoelde gelden.